

Rojas vidusskolā

Žetonvakarā

Piektdiena, 31. marts bija ne tikai pēdējā marta diena, bet arī liels notikums Rojas vidusskolas 12. klasei — žetonvakars. Saņemot žetonus, divpadsmitie ieiet pēdējā finiša taisnē, lai beigtu skolu.

Nākamie divi mēneši — smags gatavošanās laiks eksāmeniem. Jāpārvar tikko iestājies pavasaris, kurš jau visu prātus. Žetonvakarā divpadsmitie savā priekšnesumā atcerējās nozīmīgākos brīžus skolas dzīvē. Gan nopietni, gan nenopietni tā bija pirmā skolas diena, iestāšanās oktobrēnos un braukšana ekskursijā. Tomēr katram no viņiem šie 12 gadi paliks atmiņā savādāki. 11. klase savā apsveikumā izvēlējās senču padomus. Žetonvakarā bija ieradusies pārstāvji no pirmatnējās kopienas, jaunavas no senajiem austrumiem, viduslaiku mūki, atraitnes dēls, pionieri, mūsdienu biznesmenis ar visu miesassargu, arī viešņas no nākotnes. Divpadsmitiem tika pieteikts, ka viņiem par padomu pildīšanu nāksies vēl atskaitīties. Noslēpumu viņiem nekādu nebija, tika pa-

rādīta kinofilma par to, kā viņi gatavojas eksāmeniem. Domāju, ka neviens pēc šo kadru noskatīšanās nepalika vienaldzīgs. Ja arī kāds nebija sapratis, tad tagad noteikti saprata, cik viņiem skolā pašreiz iet grūti. Tā, nopietnībai mijoties ar jokiem, pagāja kārtējais žetonvakars. Divpadsmitiem — izturību šai bridī un ticību saviem spēkiem, kuru viņiem netrūkst!

Ize Lemberge,
AD REM

Varbūt paturēt viņus visus uz otru gadu?

Žetonu vakars, pateicoties šī vakara «vainīgajiem» un organizētājiem — 12. klasei un viņu audzinātājam Māritei Maurmanei, izvērtās aizraujošā pasākumā. Lai arī iesākumā ieskanējās pa tradicionālam drūmam akordam — izvēlētajā fona mūzikā un runātajās dzejas rindās, tomēr vakara gaitā

gan pašus divpadsmitos, gan viņu skolotājus, vecākus un līdzjutējus pārņēma patīkama, visai nepierastā atbrīvotības un neviltotas jautrības gaisotne par spīti dāmu (meiteņu) vakartērpiem un vīru (zēnu) uzvalkiem un sākotnējam uztraukumam.

Nevaru neuzrakstīt, ka 12. klasē mācās tikai talantīgi un vispusīgi apdāvināti jaunieši. Neviena sliktā vārda par viņiem, un kā izteicies Džeroms K. Džeroms — «man gribējās krist viņiem ap kaklu». Šķiet, ka šī sajūta bija arī divpadsmito audzinātājam, kad, vērojot savus audzēkņus uz skatuves, viņa man atzinās, ka netic, ka viss jau rit pilnā sparā un pie tam — tik gludi. M. Maurmane skatītāju zālē sēdēja mazliet uztraukta un mazliet lepna — pilnīgs pretstats tam, kāda viņa bija šī vakara mēģinājumos, kuros arī es dažreiz pamanijos piedalīties. Te nebija nekādas saudzības vai žēlastības... Jā, jauks pierādījums «sūram darbam, saldiem augļiem».

Pēc svinīgā garā izskanējušās dzejas kompozīcijas tika piešķirti žetoni — vispirms šī gada Rojas

vidusskolas absolventiem, tad viņu skolotājiem. Par lielu prieku un pārsteigumu man gandrīz tika piesprausti divi žetoni. Uzskatu to par visaugstāko atzinību. Paldies!

Pēc šīs ceremonijas sekoja vienpadsmitās klases apsveikums. Taču tie vairs nebija vienpadsmitie, bet raiba pamācītāju un padomu devēju rinda, sākot no ādās tērptiem alu iedzīvotājiem līdz fantastiskām būtnēm no nākotnes. Lai no kurienes arī nebūtu šie negaidītie viesi, viņiem visiem bija padomā tikai viens — panācīt divpadsmitos, kā «izbeigt raizēties (par gaidāmajiem eksāmeniem) un gūt panākumus dzīvē». Kas cits bija padomā vienīgi trīs «pēdējiem pasaules pionieriem», kuru vienība nosaukta «Sarkano āmurišu» vārdā. Šie brašie zēni ar apņēmību seļās uzrunāja divpadsmitos, aicinot pievienoties viņu kvēlajam pulciņam. Kamēr divpadsmitie apdomājās, ieradās kāds misters ar mobilo telefonu vienā rokā un iespaidīgu miesassargu pie otras. Izskatījās, ka «Sarkanie āmuriši» viņam nav pa prātam, un pēc brīža visa skatītāju zāle bija lieciniece varonīgajām pionieru nāvēm

uz skatuves. Manuprāt, varbūt drusku par asiņainu, nu bet tā jau laikam tas notiek un galu galā — bija palikušas tikai pāris stundas līdz 1. aprīlim. Ar tādu domu uz skatuves vēlreiz devās divpadsmitie, lai pasmietos paši par sevi. Tie bija labsirdīgi joki — gan par sevi, gan skolotājiem, gan visu dzīvi, kurā reizēm «viss ir joks». Smieklī skanēja un nenorima arī tad, kad tika demonstrēta vakara nagla — pašu divpadsmito uzņemta filma. Šo filmiņu grūti komentēt, tā ir jāredz!

Pēc lielas smiešanās un aplaudēšanas gribējās atkal teikt Džeroma vārdiem: «Mēs pateicamies vēl un vēlreiz, vakars bija tik jauks; varbūt pat uzaicināt šos jaukos cilvēkus uz nedēļu pie sevis mājās?..»

Līdzīgas domas, laikam, bija arī Rojas vidusskolas direktoram Edvinam Krieviņam, jo viņš aizkustinājumā pēc filmas noskatīšanās vērsās pie zāles ar nedrošu jautājumu: «Varbūt man vajadzētu viņus visus paturēt uz otru gadu?»

G. Stalte